

[Kirkeministeren]

dende sag. Det er altid gjort, også i det sidste tilfælde, som har givet anledning til nogen kritik.

Jeg må altså præcisere, at den fremgangs-måde, der er pålagt ministeren ifølge tjenestemandsløven, ifølge cirkulæret fra kirkeministeriet, ifølge cirkulæreskrivelsen og ifølge aftalen med biskopperne, er fulgt ganske nøje. Den endelige afgørelse ligger hos ministeren, som skal indstille til dronningen, og man kan så diskutere, hvor denne afgørelse skal ligge, men som det er i øjeblikket, ligger den altså hos ministeren. Man skal i den forbindelse være opmærksom på, at når afgørelsen ligger hos ministeren, følger deraf, at ministeren først træffer den endelige afgørelse efter at have hørt alle synspunkter.

Hvis det var biskoppens indstilling, der var afgørende, skulle der naturligvis komme én fast indstilling, som var ufravigelig, og så ville man jo opleve, at den centrale magt lå hos biskoppen i modsætning til nu, hvor den ligger hos kirkeministeren. Jeg ved ikke, om menighedsrådsmedlemmerne ikke synes, det er mest korrekt, at afgørelsen ligger hos ministeren; jeg er tilbøjelig til at tro det.

Ud fra de synspunkter, jeg her har givet udtryk for om udnævnelser, herunder dette, at man har fulgt de bestemmelser og aftaler, der foreligger, finder jeg faktisk dagsordenen aldeles overflødig, og de tal, der er oplyst om udnævnelserne, viser jo også, at det hidtil har været sådan, at det ovennævnte i en altovervejende del af tilfældene er blevet fulgt.

Fru Hanne Engberg havde også en kommentar om, at folket selv skal tage sig af sine egne sager – det var et godt socialistisk synspunkt. Jeg mener, at jeg med de oplysninger, jeg har givet om menighedsrådets arbejde, den lokale selvbestemmelse og medbestemmelse, har vist, at folket i høj grad selv tager sig af sine egne sager, og jeg mener også, at man nærer gensidig respekt for hinandens synspunkter inden for folkekirkens område.

Hr. Ole Vig Jensen kom med nogle udtalelser, der i flere tilfælde lå tæt ved mit første indlæg, og det er jeg da meget godt tilfreds med. Jeg vil gerne sige vedrørende det konkrete spørgsmål om oversættelsen til det grønlandsk, man bruger i dag – jeg ved ikke, om man kan sige nugrønlandsk, men i hvert tilfælde det, der ligger i det – at da er det sådan, at man har ikke ansøgt om midler til at få denne ekstra ajourføring, tror jeg nok

man skal kalde det, med det grønlandske sprog. Det er min opfattelse, at der vil være midler til rådighed til at klare den opgave, den er ikke så stor som oversættelse til nuddansk. Jeg mener, det må være svaret på spørgsmålet.

Så gav hr. Ole Vig Jensen udtryk for, at han meget gerne så, at kirken ikke blev et lukket samfund. Jeg vil gerne sige helt klart, at jeg deler den opfattelse. Jeg mener, at det er meget nyttigt, hvis kirken kan blive en integreret del af samfundet, og måske helt udtalt i de lokale samfund er det vigtigt, at den bliver en del af disse. Jeg er altså ganske enig i disse synspunkter.

Hr. Bollmann gav udtryk for, at mit svar på forespørgslen var meget teknisk og økonomisk præget. Jeg vil sige, at den første del af besvarelsen var økonomisk præget, men da det jo i høj grad gik på spørgsmålet om økonomi, fandt jeg det berettiget at foretage besvarelsen på den måde. I øvrigt mente jeg nok, at der også lå nogle kirkepolitiske udtalelser i den, men det er jo op til enhver selv at bedømme den sag.

Helt konkret sagde hr. Bollmann, at han mente, at kulturministeriet måtte stille de penge til rådighed for oversættelsen af Det gamle Testamente, og kirkeudvalget er bekendt med, at jeg har forespurgt kulturministeriet efter opfordring fra kirkeudvalget, om det var muligt at finde nogle penge i kulturministeriet. Det svar, der er givet, er negativt, og det må jeg så gentage her over for folket. Det har ikke været muligt for kulturministeriet at finde midler til det på nogen specielle konti – det kan så også være et svar til hr. Poulsgaard, som jo mente, at kulturministeren relativt let kunne finde disse penge. Den øvrige kulturdebat, som hr. Poulsgaard lagde op til, vil jeg overlade det til min kollega kulturministeren at svare på.

Så vil jeg sige, at det er ikke mig, der har fingrene i tipsmidlerne, hr. Poulsgaard. Jeg har anbefalet, at Det Danske Bibelselskab ansøgte om at få del i dem, fordi jeg syntes, det var en god idé, men mine fingre er ikke i tipsmidlerne, dér har de ikke ret til at være.

Jeg tror, at jeg har besvaret de direkte spørgsmål, der er stillet i indlæggene, og jeg vil godt slutte med at sige, at mange af de synspunkter, der er kommet frem, giver udtryk for, at de retningslinjer, som vi indtil nu har fulgt på det kirkepolitiske område, har